

ה"ת 62317/05 - מדינת ישראל נגד יוסף שבתאי

בית המשפט המחויז בתל אביב - יפו

ה"ת 23-05-62317 מדינת ישראל נ' שבתאי וACH'

לפני כבוד השופט שמואל מלמד

המבקש

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוז הילה גבאי ועו"ד בר דהן הרוש

נגד

המשיבים

1. יוסף שבתאי

ע"י ב"כ עוז ירון קוסטליץ ועו"ד שמחה אלבחרי

2. אביב - שבתאי יוסף בע"מ

ע"י מר שי שבתאי ועמית שבתאי נציגי

החלטה

בפני בקשה להשבת תפוס. מצוין כי בתיק זה ניתן צו זמני להחזקת התפוסים והמשיבים ביקשו לקבוע דין לצורך שחרור התפוסים, כאשר הם מסכימים לתפיסה של 80,000 ש"ח בגין האישום המתיחס למתן שוחד בשווי זה. ואולם, לגבי יתר התפוסים שהינם זכויות במרקען וכן תפיסה של מיליון ש"ח, ביקשו המשיבים להורות על שחרורם.

ב"כ המבקשת ביקשה להוtier את הצו הזמני ברכוש שניית ביום 20.3.23 על כנו ולדוחות את בקשה המשיבים לשחרר את הרכוש התפוס באופן שיעמוד על 80,000 ש"ח בלבד.

ב"כ המבקשת טענה כי המשיבים לא חולקים על תפיסת הרכוש ביחס ל 80,000 ש"ח המהווים את שווי השוחד. ולטענה עיקרי הטיעון מוגבלים לראיות לכואה להוכחת שווי התועלת שהפייקו המשיבים מן השוחד, בסך של 7,796,000 ש"ח.

ב"כ המבקשת פירטה בהרחבה בעיקרי טיעוניה בכתב את הרקע, הנسبות והראיות בתיק ולטענה הרכוש התפוס זה מחזית משויי העברות אז התפיסה לטענתה הינה מידתית.

ב"כ המבקשת טענה כי טענת חלוף הזמן אינה רלוונטייה בענייננו.

ב"כ המשיבים ביקש לבטל את הצו הזמני שניית ע"י כבוד השופט שגיא במעמד צד אחד מיום 20.3.23 ולהורות על שחרור התפוס של המשיבים, למעט סך של 80,000 ש"ח. כשלעצמה לנוכח התשתית העובדתית הנטענת ע"י המאשימה עצמה, האכיפה הברורנית ביחס לנאים אחרים בתיק וכן לאור עקרונות של מידות וזהירות.

ב"כ המשיבים טען כי אין כל קשר לשוחד של الآخרים בתיק לבין המשיבים ועל כן הרכוש שיש לתפוס הוא בסך 80,000 ש"ח בלבד.

ב"כ המשיבים הפנה לפסיקה בעניין. טען לעניין האחדות והמידתיות. ולטענתו המשיבים אינם קשורים לכל האמור בכתב האישום ולטענתו אין אחידות למול נאים 6 - 8 בתיק. וכן אף טען כי בשלב הזה יש למשיבים גם את חזקת חופות.

למעשה הדיון אינו עוסק כלל בקיומן של תשתיות ראייתית לצו הזמן שניתן, שכן בפתח הדיון הrics ב"כ המשיבים כי גם אם בהמ"ש יקבע כי קיימות ראיותلقאותה בכל האמור בכתב האישום, הרוי שיש להורות על שחרורם של התופסים בשל טענת אפליה. ב"כ המשיבים טוען כי הוא מסכים שביהם"ש יסתמך על האמור בכתב האישום כקיים של ראיותلقאותה והוא שומר את טענותיו לתיק העיקרי. מסקנת הדברים היא כי ככל שקיימות ראיותلقאותה בתיק ולכך מסכים ב"כ המשיבים, הרוי שניתן להורות על מתן צו זמני.

המחלוקת כאמור היא אך ורק בשאלת האפליה והיא מתיחסת לשניים:

1. אפליה ביחס לנאים 1 שבענינו נתפס סך של 432,200 ש"ח וזאת בקשר ההשתלמות שלו. לציין כי עפ"י עדמתה המבוקשת, הפעולות בהסואה שנעשו ע"י הנאים 1 הן בסך 365,500 ש"ח.
2. אפליה ביחס לנאים 8-6 בעניינם ניתנה החלטת תפיסה פחותה מערך העבירה נכון העבודה כי המדינה לא יכולה לכמת את שווי קידום זミニות הקרקע לבניה דבר שדורש אומדן מקצוץ.

ההחלטה זו מתיחסת אך ורק לשאלת האפליה, לנוכח העבודה כי במסגרת הדיון צמצם ב"כ המשיבים טענותיו לשאלה זו. טענת אפליה היא טענה שביסודה היא התייחסות שונה של הרשות כלפי נאים שבנתוניהם שוים עובדתית. לאחר ששמעתי את הצדדים אני סבור כי הטענה של אפליה לא הוכחה דיה כדי שבית המשפט יוכל לקבוע על פיה כי אכן מתיחסת אפליה לעניין שאלת התופסים.

לגביה האפליה בין המשיבים לנאים 1 בכתב האישום. אכן אני מסכים עם ב"כ המשיבים כי מיוחסת לכל הנאים באישום השלישי לכתב האישום עבירות של עשיית פעולה ברכוש אסור. ואולם קיים הבדל מהותי בין המשיבים לנאים 1. הנאים 1 אפשר את קיומו של הסכם המוסגרת ממנו הנהו המשיבים בסכום של 7,796,000 ש"ח. בעוד הנאים 1 לא נהנה מכיספים אלו. אני מוצא לקבוע כי לא מדובר בשווים לצורך החזקת תופסים. כוונת הדברים השווון באישום וסעיף העבירה אינו מלמד על השווון בתמורה של העבירה וכן לא ניתן לראות בהם שווים לצורך אפליה.

לגביה האפליה בין המשיבים הנאים 8-6 בכתב האישום. גם לגביהם אני סבור כי לא מדובר באפליה. טען הסגגור כי האפליה היא בכר שהמדינה ידעה כי יש שווי עבירה נוספת נוסף שלא כמות ולכן עצם ההסכם אליה הגיעו מהוות אפליה פסולה. אני סבור כך, ראשית בית המשפט אינו יודע מה השיקולים שהביאו את המדינה להגיע לאותה הסכמה ומכך לא צומחת אפליה. מעבר לכך אצין כי המדינה טענה כי היא אינה יכולה לכמת את שווי של קידום זミニות הקרקע לבניה. אני סבור כי המוצבים של המשיבים והנאים 8-6 דומים. בעוד בעניינם של המשיבים יש ערך נקוב של העבירה. בעניינם של הנאים 8-6 יש ערך ראשית שהוא אומדן, שנית מדובר בערך שלא ברור שניתן לכמותו, שכן מדובר בזכות ובונוסף לאמודנות יש עליות של יצירת הערכה. משעה שהמדינה סקרה לשczור התפיסה היא מותרת על יצירת אומדן (שגם הוא בעל פוטנציאל הדיונות, עליו היא יתרה) מכך לא ניתן להסיק כי המדינה יצרה אפליה.

סוף דבר אני סבור כי המשיבים לא הצליחו להראות קיומה של אפליה שיש בכוחה להביא לתוכאה של שחרור התופסים. כאשר המשיבים הסכימו כי עובדות כתב האישום יש בהן כדי ליצור עילה לתפיסה הזמןית ולא הוכחה טענת האפליה

מכוחה יש להורות על שחרור התפוסים, הרי שאינו מוצא לדוחות את טענת האפלה ומורה על הותרת הצו הזמני על כנו.

מציאות תשליך תוכן ההחלטה לצדים באמצעות הנט.

ניתנה היום, ט"ו סיון תשפ"ג, 04 יוני 2023, בהעדר הצדדים.